

Αρχιεπ. Αυστραλίας: Ευθύνη και ευγνωμοσύνη πρέπει να κατευθύνουν τη ζωή μας

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας](#)

“Αυτά είναι τα δύο θεμελιώδη αισθήματα -η ευθύνη και η ευγνωμοσύνη- που πρέπει να κατευθύνουν την ζωή μας, όταν γνωρίζουμε ότι τίποτε στην Ιστορία δεν γίνεται ερήμην τού Θεού! αλλά και τίποτε ερήμην του ανθρώπου” τονίζει μεταξύ άλλων στο χριστουγεννιάτικο μήνυμά του ο Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ. Στυλιανός.

Διαβάστε το μήνυμα του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ. Στυλιανού

Αδελφοί Συλλειτουργοί καί τέκνα έν Κυρίω,

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε!»

Τό Ψάλλομε κάθε χρόνο υπό μορφή «Καταβασίας». Αλλά δέν φαίνεται ακόμη νά έχομε συνειδητοποιήσει επαρκώς ποιά άνήκουστη αλήθεια τής Πίστεως διατυμπανίζομε μ' αύτην τήν θριαμβική Ιαχή μας. Εάν ένα πρωί βγαίναμε στους δρόμους καί φωνάζαμε «καίγεται ό κόσμος, σηκωθεϊτε!», άσφαλώς θά προκαλούσαμε γενικό συναγερμό. ΈνΦ άντιθέτως, τό «Χριστός γεννάται» δέν μάς έντυπωσιάζει πιά] μήτε μάς έκπλήσσει. Σάν νά πρόκειται γιά μιά ευχή πού τήν λέμε

σχεδόν ανακλαστικά/ όπως τό «καλημέρα». Σαν να πρόκειται για μιά θολή μυθολογική ανάμνηση, για νά μήν πούμε -άκόμη χειρότερα- σάν νά πρόκειται για ένα «κατά συνθήκην Ψεύδος».

Κι' όμως ή είδηση αυτή πού βγαίνει από τά έγκατα τής Ορθοδόξου λατρείας καί ζωής, είναι τό συγκλονιστικώτερο μηνυμα πού άκούστηκε ποτέ στόν κόσμο. Τό θεολογικό κύρος καί την κοσμοσωτήρια σημασία τού «Χριστός γεννάται>) δέν θά μπορούσαμε να τά συλλάβωμε, άν νομίσωμε ότι έδώ άπλώς μάς γνωστοποιείται ή γεννηση ενός Θεού. Για πολλών είδών άλλωστε «θεογονίες» καί «θεοφανειες» είχε μιλήσει καί ή Αρχαιότητα καί μάλιστα κατά κόρον.

Τό κλειδί για νά είσχωρήσωμε στην φοβερή αλήθεια τού «Χριστός γεννάται» βρίσκεται όχι τόσο στην άναγγελία τής γεννήσεως, όσο στόν τρόπο διατυπώσεως αυτής τής άναγγελίας. Δέν μάς λέει «ό Χριστός έγεννήθη». Μήτε «ό Χριστός θά γεννηθεϊ». Μάς λέει «Χριστός γεννάται». Τί σημαίνει αυτός ό παράξενος ένεστώς; Σημαινει άπλούστατα ότι ό Χριστός, «ό Υιός τού Θεού τού ζώντος», δέν είναι παρελθόν ξεπερασμένο. Μήτε μέλλον άφθαστο.

Ο Θεός είναι «πανταχού παρών καί τα παντα πληρών». Είναι παρών ό Θεός έδώ καί σήμερα. Στό κάθε έδώ καί στό κάθε σήμερα.

Από τήν στιγμή πού ένηνθρώπησε ό Θεός, στό πρόσωπο τού κάθε άνθρώπου μπορούμε νά άτενίζωμε τόν Θεάνθρωπο. Γιατί, εάν ένώθηκε μέ τήν ανθρώπινη φύση ό Θεός «άσυγχύτως», για νά άποκλείεται κάθε είδωλολατρεία, ένώθηκε όμως καί «άδιαιρετως», για νά άποκλείεται κάθε βεβήλωση.

Ο Άγιος Μάξιμος ό Ομολογητής μάς βεβαιώνει ότι ό Λόγος τού Θεού «σαρκώνεται» διαρκώς μέσα στην Ιστορία, στόν κάθε άνθρωπο. Καί από τό πόσο τόπο θά Τού δώσουμε, έξαρτάται τί μορφή συγκεκριμένη καί όρατή θά πάρει στό φθαρτό κορμί μας. Μήπως κι' ό Απόστολος Παύλος δέν είχε διδάξει τήν ίδια διδασκαλία, σέ δραματικώτερο μάλιστα τόνοι όταν έλεγε: «έγώ γάρ τά στίγματα τού Κυρίου Ίησού έν τώ σώματί μου βαστάζω» (Γαλ. 6/17);

Τό «Χριστός γεννάται», λοιπόν, στοιχειοθετεί από τό ένα μέρος τό αδιάλειπτο παρόν τού Θεού στόν κόσμο τής αενάου ροής καί άσταθείας. Από τό άλλο μέρος έπισημαίνει τήν μονη σταθερότητα καί θεότητα τού κόσμου, πού είναι ή κατά χάριν θεανδρικότητα μέσα στην ρέουσα Ιστορία. Ανάμεσα σ' αυτά τά δύο «ριζώματα» τής θείας Οίκονομίας, καλούμεθα οί πιστοί νά ζήσωμε μέ αίσθημα εύθύνης καί εύγνωμοσύνης τό αδιάλειπτο παρόν τού Θεού, καί τό διερχόμενο παρόν τού άνθρώπου.

Αυτά είναι τά δύο θεμελιώδη αίσθηματα -ή εύθύνη καί ή εύγνωμοσύνη- πού πρέπει νά κατευθύνουν τήν ζωή μας, όταν γνωρίζωμε ότι τίποτε στην Ιστορία δέν γίνεται έρημην τού Θεού! αλλά καί τίποτε έρήμην τού άνθρώπου.

Τά όρια τού δικού μας μετρημένου παρόντος, όταν μένουν άνοικτά στην εύεργετική άκτινοβολία τής πανταχού παρουσίας τού Θεού, τότε δέν είναι πιά όρόσημα πάνω στά όποία έξαντλείται ό προσωπικός χρόνος τού καθενός μας.

Μεταβάλλονται σέ όρισμούς τής θείας Χάριτος, πού μεταμορφώνουν τό τέλος τού ανθρώπου σέ κορύφωση, καί τόν όριστικό μας άποχαιρετισμό σέ εύχαριστήριο δοξολογία.

Μέ ανανεωμένη λοιπόν, τήν αίσιοδοξία μας άς ξαναδούμε τόν κόσμο μέ άγάπη καί έμπιστοσύνη, μέ ύπομονή καί άνεκτικότητα, μέ στοργή καί ένθουσιασμό. Πίσω άπ' όλα αυτά, κινητήρια δύναμη θά είναι πάντα ή βεβαιότητα ότι «έγεννήθη ήμίν παιδίον νεον, ό πρό αιώνων Θεός».

Αύτώ ή δόξα καί τό κράτος είς τους αιώνας. Αμήν! Διάπυρος πρός Αύτόν εύχέτης